

[Stinus]

Vi, der tror på, at vejen til fred er en anden, er også bange for, at allianceforholdet mellem USA og Europa er i fare, men det skyldes USAs og NATOs atomvåbenpolitik, neutronbomben, planerne om placering i Europa af 572 nye mellemdistanceraketter og amerikanernes atomstrategi, som bl. a. præsident Reagan har beskrevet den. Atomoprustning af Europa er en del af den globale oprustning. Alle er tilsyneladende enige om, at denne oprustning er vanvid. Det fremgår bl. a. af den tilslutning, alle lande gav til slutdokumentet fra FN's ekstraordinære generalforsamling vedrørende nedrustning. Alligevel bidrager vi til oprustningen og dermed til vanviddet.

Her i landet er der netop indgået et forsvarsforlig, som i hvert fald ikke er udtryk for nedrustning. Men af større betydning end denne forøgelse, der nu skal finde sted af de danske militære udgifter, er NATO-beslutningen om stationering af 572 nye mellemdistanceraketter i Europa. Selv om ingen af raketterne skal placeres her i landet, har Danmark som medlem af NATO et klart medansvar for denne militære udvikling i Vesteuropa, og det radikale venstre er ikke tilfreds med Danmarks hidtidige rolle i denne sammenhæng.

Samtidig med at man går videre med planerne om stationering af nye mellemdistanceraketter, taler man om forhandling. Man taler om en begrænsning i antallet af raketter, og NATOs forsvarsministre taler oven i købet om en nulløsning. Når man ser på resultatet af de hjemlige nulløsningstanker, er der ingen baggrund for optimisme. Men før man forhandler om nedskæring eller en nulløsning, ønsker både USA og Sovjetunionen at være i en styrkeposition. Amerikanerne føler, at de ikke er det endnu, og russerne at de ikke vil være det, hvis NATO-raketprogrammet gennemføres. Resultatet er oprustning uden ende.

Og hvad skal vi med de nye atomraketter? Allerede i 1979 udtalte præsident Carter ifølge »World Military and Social Expenditures 1979« – jeg citerer:

»En eneste af vore relativt usårbare Poseidonundervandsbåde – mindre end to procent af vort totale atomvåbenarsenal . . . medbringer nok atomsprænghoveder til at ødelægge alle større og mellemstore byer i Sovjetuni-

onen. Vor afskrækningssevne er overvældende.«

Man skal også være opmærksom på, at de nye amerikanske mellemdistanceraketter vil kunne nå sovjetisk jord, medens de sovjetiske mellemdistanceraketter ikke kan nå frem til USA. Men man må også huske, at når der tales om manglende balance i Europa og det siges, at NATO har færre atomsprænglegemer end Sovjetunionen, så er det, fordi man »glemmer« at medregne USAs »egne« atomvåben i Europa. USA har overvægt, når det drejer sig om både taktiske og strategiske atomvåben.

Den 10. oktober i år bragte »New York Herald Tribune« en artikel af den tidligere amerikanske Moskva-ambassadør George F. Kennan. I artiklen gør Kennan sig til talsmand for, at alle atomvåben skal væk fra Europa, både de sovjetiske SS-20-raketter og de godt 6.000 taktiske atomvåben, som i dag findes i Vesttyskland. Kennan gør opmærksom på, at disse amerikanske atomvåben alligevel er forældede og nytteløse – det er jo netop argumentationen for, at de 572 nye raketter skal opstilles – og at det derfor ikke skulle være noget stort tab for USA at give afkald på disse våben.

Spørgsmålet er naturligvis, om Sovjetunionen vil acceptere et sådant forslag, som ville gøre hele Europa til et atomvåbenfrit område. Vi kender ikke svaret på spørgsmålet, men det bør stilles til Sovjetunionen – naturligvis under den forudsætning, at spørgsmålet er alvorligt ment fra vestlig side.

Det radikale venstre er enig med Kennan i, at spørgsmålet om kontrol med og nedskæring af antallet af atomvåben nu er et spørgsmål om den vestlige civilisations egentlige sikkerhed og overlevelse. Amerikanerne kan nok så meget tale om europæisk atomallergi. Vi er bange for den politik, USA og NATO er slået ind på, og der er grund til at være det. Folk er bange, og derfor har vi fået de mange bevægelser, som protesterer mod oprustningen, og som ønsker nedrustning og fred. Derfor er kravet om en atomvåbenfri zone i Norden opstået.

Inden for NATO-ledelsen er man også bange, men det er for den voksende folkelige modstand mod oprustningen, for den kan jo give problemer. Derfor skal der nu sættes ekstra ind på PR-området. Oprustningspolitikken skal gøres populær. NATOs generalse-